

СТЕФАН БОНЕВ

ЧАРЛИ

Част 2 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Беше едва осемгодишен. Русата му, по ученически подстригана коса стърчеше на всички посоки. Баща му всяка вечер заспиваше пиян на масата. Беше кантонер. От майка си помнеше само една дебела руса плитка, която гъделичкаше под носа. Беше починала отдавна. Живееха в стария, порутен кантон край железопътната линия, която водеше за града. Чарли никога не беше ходил там. За града говореше баща му, когато беше трезвен. Чарли си представяше големите, пълни с хора сгради. Тези хора влизаха и излизаха, а щом се срещнеха, се поздравяваха. Той нямаше кого да поздравява, освен черната болонка Томи, която винаги беше по петите му. Понякога махаше с ръка и на влаковете, минаващи покрай кантона, а те му отговаряха със свирките си. Веднъж беше чул от баща си, че всички влакове си имат пътници и че все някога ще спре и неговият влак.

И Чарли чакаше. Но влаковете преминаваха с пълна скорост и от прозорците им хвърчаха разни неща, които той ревностно събираще. Вече си имаше цяла планина от бутилки и консервни кутии.

Веднъж един от влаковете намали скорост и почти спря до кантона. Чарли държеше вдървено вдигнатата си за поздрав ръка и не вярваше на очите си. Когато се съвзе и се запъти към него, той вече беше тръгнал. Дълго тича Чарли след влака. Оттогава започна да гони влаковете. Бягаше до изнемога и падаше без дъх на релсите. После идваше Томи и го душеше с влажната си муцунка.

Отначало беше трудно. Но постепенно започна да свиква. Бягаше все по — дълго, стъпвайки точно на траверсите. През останалото време седеше на пейката пред кантона и се взираше в посоката, откъдето щеше да се покаже влакът за града. Томи започна да страни от него. Това не беше вече нейният господар. Този миришеше на въглища, пара и стомана. Очите му съвсем бяха изсивели. Но и Чарли вече не се интересуваше от своята приятелка. Веднъж, докато се търкаше в краката му, я срита и я замери с някаква бутилка. Томи побягна, скимтейки от болка, и не се появи повече.

Всичко това продължи до момента, когато се появи електрическата мотриси. Беше нова и бронята ѝ блестеше на залязващото слънце. Чарли просто я изпи с очи. Затича се, бягаше побързо от всякога. Чуваше свистенето на вятъра. Скоро започна да минава през нови, непознати за него места. Желанието му да стигне влака стана още по-силно. Това трябва да е неговият влак. И той го

стигна. Но не се хвана за него, както желаше — не можа да намери ръцете си. Чувстваше, че се движи по-бързо от мотрисата и че всеки момент може да се блъсне в нея. Краката му — спици на едно огромно и тежко колело, не спираха. Когато задната стена вече беше на една педя от лицето му, той затвори очи. Усети като в сън как се врязва нещо хладно с дъх на метал. Намираше се в мотрисата. Беше преминал стената и продължаваше да се движи напред. Чарли отвори очи. Хората около него бяха като безплътни призраци. Достигна кабината, където двама души с омазнени комбинезони играеха карти, а трети — по-млад от тях, държеше ръчките и гледаше мрачно пред себе си. Чарли не спря, излезе отпред и сякаш се освободи от нещо тленно, което досега го бе дърпало назад. Една мисъл като електрически ток преряза съзнанието му: той не беше вече човек! Погледна назад и видя върху релсите да лежи едно русо, по ученически подстригано момче. Около него обикаляше една черна болонка.

Чарли равномерно потракваше по релсите и не се тревожеше за нищо. Вътре в него почти винаги имаше хора. Но трима от тях, онези с омазнените дрехи, решаваха съдбата му. Той разбра, че вече няма воля и власт над себе си. Правеше това, което му заповядваха онези тримата чрез лостовете и ръчките вътре в него. Това дори го успокояваше. „Вече има кой да се грижи за мен!“ — мислеше си Чарли, докато най-младият от машинистите миеше с парцал и сапун лъскавата му броня. Тези хора го обичаха, потупваха го приятелски по корпуса и казваха: „Ех, че красавец ни се падна!“ Чарли се ласкаеше, радваше се с тези хора, но се чувстваше самотен. И преди беше сам, но по иначе. Тогава ги имаше Томи и баща му. Имаше го старият, разнебитен кантон. Когато си мислеше за тях, плачеше. Едри капки машинно масло се стичаха по бронята му. Механиците дълго търсеха повредата, проверяваха всеки болт, всяка тръбичка, но нищо не разбираха. Чарли искаше отново да бъде при баща си, кантона и Томи. Но тези хора бяха променили маршрута му и сега пътуваше по съвсем други, еднообразни линии. А така искаше да обиколи света...

Веднъж беше спрял на гарата в големия град и чакаше да се качат пътниците. Тогава видя баща си. Беше се отпуснал на една пейка и го гледаше втренчено. От джоба на скъсаната му куртка стърчеше бутилка. Изведнъж той стана, клатушкайки се отиде до него и започна да блъска корпуса му.

— Ти, ти уби сина ми! — викаше той — Защо мълчиш, проклето електрическо говедо? Аз на тебе...

После се свлече на земята и заплака. Едри капки масло се стичаха и по бронята на Чарли. Баща му плака още малко и заспа на асфалта. Двама механици го повдигнаха и го положиха на пейката.

— Какво ли не прави алкохолът! — рече единият, а другият поглади с длан мотрисата:

— Пак е текло масло. Наредиха да го закараме на основен ремонт. Тръгваме довечера.

Чарли трепна. За депото, където извършваха ремонтите, се минаваше по неговата линия, покрай неговия кантон. Едва дочака вечерта. Ето ги старите места, поляните, които беше пресичал, гонейки влаковете. Всичко беше толкова близко. Усещаше как електричеството пулсира в двигателите му. Ето го и кантона. Чарли за пръв път съжали, че няма власт над себе си. Баща му сигурно вече спи. Томи беше приклепнала пред вратата и го следеше с поглед. След това се затича подире му. Беше разбрала всичко, беше познала господаря си. Чарли усети, че го настигат. Долавяше вътре в себе си пресекливото дишане на кучето. Усещаше козината му. Нещо мощно и горещо навлезе в него и замря.

Чарли се повдигна от релсите. Обърса с длан устните си и погледна след отминаващия влак. Това беше новата електрическа мотриса. Сведе глава и видя Томи. Беше мъртва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.